

ADLER OLSEN

Jussi

ZABIJÁCI

KRIMIROMÁNHOST

JUSSI ADLER-OLSEN
ZABIJÁCI

Kriminální román
Brno 2012

Jussi ADLER

OLSEN

ZABIJÁCI

Jussi Adler-Olsen: Fasandræberne

Copyright © JP/Politikens Forlagshus,
København, 2008

Translation © Kristina Václavů, 2012

Cover design © Wildes Blut, Atelier für Gestaltung,
Stephanie Weischer using photographs from
plainpicture/Arcangel

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2012
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-826-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-827-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-828-4 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-829-1 (Formát MobiPocket)

Věnováno třem gráciím,
třem silným ženským osobnostem:
Anne, Lene a Charlotte.

Nad vrcholky stromů se rozlehl výstřel.

Volání honců sílilo. V uších mu hučelo a vlhký vzduch se bolestivě dral do plic.

Rychle pryč, honem. Nesmím upadnout, jinak se už nezvednu. Zatracený svázaný ruce, musím si je uvolnit. Hlavně nezůstat stát, uf. Jen aby mě nezaslechli. Už? To mám skončit takhle?

Větve ho tloukly do obličeje a zanechávaly na kůži šrámy, ve kterých se krev mísila s potem.

Najednou se mužské hlasy ozývaly ze všech stran. Zmocnila se ho smrtelná úzkost.

Zazněly další výstřely. Rány rozčísly chladný vzduch tak blízko, až se mu po celém těle vyřinul pot jako vlhký obklad pod šatstvem.

Za minutu či dvě tu budou. Proč ho ruce za zády neposlouchají? Jak může být lepicí páska tak pevná?

Vyplašení ptáci se vznesli nad koruny stromů. Za semknutými šiky smrků se míhalo čím dál víc stínů. Možná od něj nejsou dál než sto metrů. Vše nabývá jasnějších obrysů. Rozeznává jednotlivé hlasy, čiší z nich krvelačnost lovců.

Jak to chtějí provést? Jednou ranou, jedním šípem a bude to? Toť vše?

Ne, kdepak, proč by se měli spokojit s málem? Tak milosrdní ti netvoři nebudou. Kdepak, takhle to nebude. Mají pušky a nože, krvavé tesáky. Moc dobře vědí, jak účinnou zbraní jsou jejich kuše.

Kam se schovám? Kde najdu útočiště? Nestihl bych to zpátky? Nešlo by to?

Pátral po zemi, nakolik mu to páska přes oči dovolila, a klopýtavě utíkal dál.

Na vlastní kůži ucítím, co to znamená padnout jim do rukou. Neudělají kvůli mně výjimku, to by je neuspokojilo. Jinak to skončit nemůže.

Srdce mu tlouklo tak silně, až to bolelo.

Balancovala na ostří nože, když se odvážila pustit pěší zónou přes Strøget. S tmavě zeleným šálem zpola zakrývajícím obličej se sunula podél osvětlených výkladů a pozorně sledovala dění na ulici. Šlo jí o to, aby rozpoznala ostatní, ale sama zůstala nepoznaná, aby mohla v klidu dál žít se svými démony a zbytek přenechat uspěchaným chodcům. Těm zavilým bestiím, které jí chtějí ublížit, i těm, kteří se jí bez povšimnutí vyhýbají.

Kimie se zadívala do chladného světla pouličních lamp, dopadajícího na ulici Vesterbrogade. Zavětrila. Už brzy nastanou chladné noci. Bude si muset připravit zimní útočiště.

Stála v hloučku promrzlých návštěvníků zábavního parku Tivoli, čekajících na přechodu u hlavního nádraží, když si vedle sebe všimla ženy v tvídovém kabátě. Prohlížela si Kimie úkosem a krčila nosík, až nakonec o krůček poodstoupila. Odtáhla se jen o pár centimetrů, ale to stačilo.

Pozor, Kimie, rozezvučelo se jí v nitru poplašné zařízení, zatímco tělem cloumal vztek.

Prohlédla si ženu od hlavy k patě. Kotníky v botách na vysokém podpadku a matně se lesknoucích punčochách měla pěkně propnuté a kolem úst jí hrál povýšený úsměv. Jediným kopnutím by to Kimie všechno vymazala a ženská by se skácela, ani by nemrkla. Konečně by jí došlo, že na mokřém chodníku se ušpiní i hadry od Christiana Lacroixe.

Podívala se ženě neohroženě do obličeje. Oči měla zvýrazněné linkami, napudrovaný nos a dokonale sestříhané lokýnky. Dívala se přezíravě před sebe. Kdepak, takové jako ona a jí podobné dobře znala, dokonce lépe, než by kdo čekal. Vždyť k nim kdysi patřila, k těm arogantním horním

deseti tisícům s úplně prázdným nitrem. S takovými se dříve přátelila, takové byly i její takzvané kamarádky a takovou měla i nevlastní matku.

Všechny se jí hnusily.

Na co čekáš, tak dělej něco, rozezvučely se jí hlasy v hlavě. Nenech si to líbit. Jen jí ukaž, s kým má tu čest. No tak dělej!

Kimmie zpozorovala partu snědých kluků na druhé straně ulice. Nebýt jejich všetečných očí, strčila by ženskou pod kola projíždějící sedmačtyřicítky. Dokázala si živě představit, jakou krvavou spoušť by po sobě autobus zanechal. Jaká vlna šoku by se z ženina zmasakrovaného těla přelila na všechny shromážděné a ji samu by zalil sladký pocit uspokojení z vykonané spravedlnosti.

Jenže nakonec nestrčila. V lidském davu se vždycky najde alespoň jedno slídivé oko, a navíc ji od toho něco zrazovalo. Strašlivá ozvěna věcí dávno minulých.

Místo toho si přičichla k rukávu svého kabátu a musela dát ženě za pravdu. Oblečení jí opravdu nesnesitelně páchlo.

Když naskočila zelená, vyrazila svižně přes přechod s poskakujícím kufrem na křivých kolečkách za zády. Našla jeho poslední hodinka, musí ten starý krám vyhodit.

Je načase ho vyměnit.

Uprostřed nádražní haly stál před kioskem dánských státních drah stojan s novinami a ztrpčoval život pospíchajícím lidem a slepcům. Všimla si titulních stránek už cestou sem ve městě a udělalo se jí z nich nevolno.

„Svině,“ mumlala si sama pro sebe, když mýjela stojan a nezvedala oči od dlážděné podlahy. Nakonec se přece jen otočila a do oka jí padl detail obličeje na první straně novin *Berlingske Tidende*.

Jediný pohled na toho muže stačil, aby se roztrásla po celém těle.

Pod fotografií stálo: „Ditlev Pram skoupil v Polsku soukromé nemocnice za 12 miliard dánských korun.“ Odplivla si, zastavila se a počkala, až se uklidní. Ditleva Prama nenáviděla. Jeho a Torstena a Ulrika. Jednou jim ukáže, zač je toho loket. Dostane se jim na kobyliku. Však uvidí.

Usmála se a kolemjdoucí muž jí úsměv opětoval. Zase jeden důvěřivý blbec, který si myslí, že ví, co se ostatním honí hlavou.

Zarazila se.

Kousek před ní stála na svém obvyklém místě Krysa Tine. S přivřenýma očima podupávala na místě a celá shrbená natahovala špinavou ruku v bláhové naději, že jí někdo z toho lidského mraveniště hodí desetikorunu. Jen narkomani dokážou celé hodiny takhle žebrat. Chudáci.

Kimie ji zezadu obešla a zamířila k východu na Reventlowsgade, jenže Tine si jí všimla.

„No nazdár! Sakra, Kimie, čuuus,“ ozvalo se jí za zády, ale ona dělala, že si ničeho nevšimla. V otevřeném prostoru Tine mozek moc nefungoval, jen když se usadily na lavičce, tam to ještě jakžtakž šlo.

Na druhou stranu byla jedinou lidskou bytostí, kterou Kimie snesla.

Toho dne foukal neuvěřitelně studený vítr a lidé se snažili co nejrychleji dostat domů. Proto stálo naproti vyústění ulice Istedgade, pod schody vedoucími z nádraží, pět černých mercedesů taxislužby a všechny měly spuštěný motor. Jistě na ni nějaký zbude, až ho bude potřebovat. Chtěla se jen ujistit.

Odtáhla kufr přes ulici k thajskému sklepnímu obchodu a postavila ho pod okno. Odtud jí ho ukradli jen jednou,

a dnes se to určitě nebude opakovat. V takovém počasí se i zloději drží v teple. A navíc jí to bylo úplně jedno. Na ničem, co v něm bylo, jí nezáleželo.

Ani ne za deset minut se na náměstí před hlavním nádražím objevila vhodná kořist. Z auta z půjčovny vystoupila krasavice v norkovém kožichu velikosti 38 s kufrem na solidních gumových kolečkách. Dřív se Kimmie soustředila výhradně na ženy s velikostí 40, ale od té doby uplynulo pěkných pár let. Ze života na ulici, jako bezdomovec, člověk neztloustne.

Ukradla jí zavazadlo ve vstupní hale nádraží, když se žena pokoušela koupit si lístek v automatu. Vydala se s ním směrem k zadnímu východu a vmžiku se ocitla u taxíků na Reventlowsgade.

Byla to jen otázka cviku.

Naložila kufr do zavazadlového prostoru prvního vozu a požádala řidiče, aby ji kousek svezl.

Z kapsy kabátu vytáhla tlustý balíček stokorun a podala je šoferovi se slovy: „Dostaneš další, když uděláš, co ti řeknu.“ Jeho nedůvěřivého pohledu a chvějících se nosních dírek si nevšíkala.

Asi za hodinu se vrátí a vyzvedne si starý kufr. To už bude převlečená do nového a její kůže bude vonět cizí ženou.

Řidičovo chřípí se bude chvět zcela jiným způsobem.

Ditlev Pram byl pohledný muž a byl si toho vědom. V oddělení business class neměl problém najít dostatek vděčných posluchaček, které si během letu s nadšením vyslechly, že má nové lamborghini a jak rychle se v něm přepraví do své rezidence v Rungstedu.

Tentokrát zatoužil po nakrátko ostříhané blondýnce, která se za skly slunečních brýlí zdála být nedostupná. Připadalo mu to vzrušující.

Oslovil ji, ale bez úspěchu. Nabídl jí *Economist* s atomovou elektrárnou v protisvětle na obálce, ale jediným pohybem ruky ho odmítla. Objednal jí pití, ale ani se ho nedotkla. Když letadlo ze Štětína přistálo na letišti v Kastrupu, přišlo všech drahocenných devadesát minut vniveč.

Na takové nezdary reagoval agresivně.

Vydal se přímou cestou terminálem číslo tři k východu a svou oběť spatřil v okamžiku, kdy se blížila k pohyblivému chodníku. Byl to obtížně se pohybující pán, plně soustředěný na ubíhající plochu před sebou.

Ditlev přidal do kroku a dostihl staršího muže právě ve chvíli, kdy se chystal udělat rozhodující krok a vstoupit na pohyblivý pás. Představil si, jak mu nenápadně podrazí nohy a stařec se v záchranném manévru přitiskne obličejem k ochrannému plexisklu, brýle se mu napůl svezou a on se bude nemotorně snažit vstát.

Velmi rád by svůj nápad uskutečnil, byl už zkrátka takový a pojilo ho to s ostatními v partě. Neměl čím se chlubit ani se za co stydět. Kdyby skutečně provedl to, po čem toužil, nesla by za to odpovědnost ta nána. Stačilo přece, aby s ním šla. Strávili by slabou hodinku u něho doma v ložnici a bylo by.

Mohla by za to ona.

Mobilní telefon mu zazvonil ve chvíli, kdy ze zpětného zrcátka vyklouzl odraz hostince Strandmølle a před vozem se ještě jednou v celé své oslnivé kráse vzdemulo moře. „Je to tak,“ ujistil sám sebe, mohla by za to ona, a podíval se na displej. Volal Ulrik.

„Znám někoho, kdo ji před pár dny viděl,“ ozvalo se v telefonu. „Na přechodu pro chodce mezi hlavním nádražím a Bemsroffsgade.“

Ditlev vypnul mp3 přehrávač. „OK. Kdy přesně to bylo?“
„V pondělí desátého září. Kolem deváté večer.“

„A cos s tím provedl?“

„Byli jsme se tam s Torstenem podívat. Nenašli jsme ji.“

„Torsten byl s tebou?“

„Jo. Jenže znáš ho. Nebyl mi k ničemu.“

„Koho jsi na ni nasadil?“

„Aalbæka.“

„Dobře. Jak vypadala?“

„Byla docela slušně oblečená, podle toho, co jsem slyšel. Zhubla. Ale smrděla.“

„Smrděla?“

„Jo, potem a močí.“

Ditlev pokýval hlavou. To bylo na Kimmie nejhorší. Nejenže dokázala na celé měsíce nebo dokonce roky zmizet, ale člověk nikdy nevěděl, na čem s ní je. Neviditelná, a pak najednou, zničehonic, viditelná až moc. Byla tím nejnebezpečnějším, co je v životě potkalo. Ona jediná je mohla skutečně ohrozit.

„Tentokrát ji musíme dostat, je ti to jasný, Ulriku?“

„Proč bych ti jinak asi volal, ne?“

Až ve sklepeš na hlavní stanici kodaňské policie, před dveřmi oddělení Q, si Carl Mørck uvědomil, že léto a prázdniny skončily. Rozsvítil a pohlédl na svůj psací stůl, přetékaný zborcenými stohy roztríděných případů. Přemohla ho neodolatelná chuť otočit se na podpatku a prásknout za sebou dveřmi. Ani obrovská kytice mečíků od Asada, která trůnila uprostřed stolu a sama o sobě by paralyzovala provoz na každé průměrné policejní silnici, nepomohla.

„Vítejte zpátky, šéfe!“ ozvalo se Carlovi za zády.

Otočil se. Asadovy živé hnědé oči se na něho smály a jemné tmavé rozčepýřené vlasy ho vítaly ze všech stran najednou. Byl plně připraven se s boží pomocí obětovat policejní službě.

„Jejda!“ vyklouzlo Asadovi, když si všiml vyčerpaného pohledu svého nadřízeného. „Člověk by málem nevěřil, že se vracíte z dovolené.“

Carl zavrtěl hlavou. „A ne snad?“

Ve druhém patře se opět stěhovalo. Zatracená policejní reforma. Pomalu aby si Carl pořídil navigaci, když chce trefit do šéfovy kanceláře. Vrátil se ani ne po třech týdnech a už na něj civí nejméně pět nových ksichtů, jako by spadl z Marsu.

Co tu ksakru pohledávají?

„Mám pro tebe dobrou zprávu, Carle,“ pronesl vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen, zatímco si Carl prohlížel stěny nové kanceláře. Světle zelené plochy připomínaly něco mezi operačním sálem a krizovým centrem z thrilleru od Lena Deightona. Ze všech stran na něj prázdnýma očima tupě zíraly mrtvoly a z map, diagramů a seznamů nasazených policistů útočila záplava barev. Působilo to až depresivně efektivním dojmem.

„Dobrou zprávu, říkáš? To zní hrozně,“ odpověděl Carl a svalil se do židle naproti Jacobsenovi.

„Poslyš, Carle, za chvíli tu máš návštěvu z Norska.“

Carl jen zašilhal pod přivřenými víčky.

„Mělo by jich být podle všeho pět. Jsou z policejního ředitelství v Oslu, přijdou se podívat na oddělení Q. Příští pátek v devět, rozumíš?“ usmál se Marcus a mrkl na Carla.

„Moc se těší a nechávají tě pozdravovat.“

To klidně můžou, ovšem Carl jejich nadšení nesdílel.

„Proto jsem ti,“ pokračoval Jacobsen, „zjednal posilu. Jmenuje se Rose.“

V Carlovi hrklo.

O něco později, teprve za dveřmi Jacobsenovy kanceláře, se Carl jakžtakž vzpamatoval, nicméně stále nevycházel z údivu. Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech a nikdy samo, jak se říká. To se tedy skutečně neříká nadarmo. Je v práci sotva pět minut a už mu věší na krk nějaké administrativní nedochůdce, co se uchází o místo sekretářky, a ještě po něm chtějí, aby bavil bandu Norů? Blaženě na ně zapomněl.

„Kde je ta nová, co patří k nám dolů?“ zeptal se paní Sørensenové za přepážkou.

Baba nezvedla oči od klávesnice.

Zatukal na ni, ale nehnula ani brvou.

Vtom někdo poklepal na rameno jemu.

„Tady ho máš, Rose, v celé jeho kráse,“ ozvalo se za ním.

„Dovol, abych vás představila: pan Carl Mørck.“

Otočil se a hledí na dva k nerozeznání stejné obličeje, jako by si z oka vypadly, a nemůže se zbavit dojmu, že vynálezce černé barvy na vlasy nežil v jejich případě nadarmo. Vlasy krátké, rozčuchané a černé jako uhel, tmavé líčení a černočerné oblečení. Carlovi přeběhl mráz po zádech.

„Do přič, Lis. Co se to s tebou stalo?“

Nejlepší sekretářka na oddělení si prsty projela druhdy blond vlasy a obdarovala ho zářivým úsměvem. „Pěkný, vid?“

Opatrně přikývl.

Zadíval se na druhou ženu. Stála na metrových jehlách a s úsměvem si ho prohlížela. Ta by dokázala lidi na setkání stahovat z kůže. Obrátil se zpátky k Lis, která se jí navlas podobala. Docela rád by věděl, která z nich s tím přišla jako první a nakazila svou vizáží tu druhou.

„Tohle je Rose. Je u nás už několik týdnů a dělala nám tu na sekretariátu samou radost. Svěřujeme ti ji. Dávej na ni dobrý pozor, Carle.“

Carl vpadl do Marcusovy kanceláře se spoustou argumentů v rukávu, ale za dvacet minut mu došly a musel uznat, že situaci podcenil. Vymohl si alespoň týdenní odklad, ale pak se té holky bude muset ujmout. Jacobsen mu vysvětlil, že už nechal vedle Asadovy kanceláře vyklidit a zařídit místnost, kde původně skladovali bezpečnostní pásy a další vybavení užívané k označení místa činu. Rose Knudsenová je zkrátka novým členem týmu oddělení Q a hotovo.

Jaký k tomu měl šéf důvod, to Carla nezajímalo.

„Má vynikající známky z policejní školy, ale propadla u řidičáku a tím skončila, protože přes to nejede vlak, i když má člověk jinak bůhvíjaký talent. Možná nebyla dost robustní na práci v terénu, ale chtěla k policii, a tak se přeškoli-la na sekretářku a rok pracovala na policejní stanici City v Kodani. Posledních pár týdnů zaskakovala za paní Sørensenovou, ale ta se nám vrátila,“ vyprávěl Marcus Jacobsen a neúnavně obracel v prstech krabičku cigaret.

„A proč jsi tu novou, prosím tě, zase neposlal zpátky, odkud přišla?“

„Proč, proč? Byly tam nějaké tahanice, ale to se nás netýká a nemusíme si toho všimát.“

„Jasně.“ Slovo tahanice zní vážně nebezpečně, takže se radši dál vyptávat nebude.

„Každopádně jsi konečně dostal opravdovou, a navíc dobrou sekretářku, Carle.“

Že je někdo dobrý, to ovšem Marcus tvrdil v podstatě o každém.

„Podle mě teda dělá na člověka milý dojem,“ pokoušel se Carla ve svitu zářivek na oddělení Q rozveselit Asad.

„Došlo kvůli ní k nějakým tahanicím na stanici City, abys věděl. Takže zas tak milá asi nebude.“

„Taha... co? Můžete to říct ještě jednou, prosím?“

„Zapomeň na to.“

Carlův kolega přikývl a usrkl z mátového extraktu, který si nalil do kalíšku. „Poslyšte, Carle, co se týče toho případu, na který jste mě nasadil, když jste byl pryč, tak s tím jsem vůbec nepohnul. Koukal jsem, kde se dalo, ale složky v tom zmatku během stěhování nahoře zmizely.“

Carl zbystřil. Zmizely, to snad nemyslí vážně?! No vida, aspoň něco se dnes povedlo.

„Jo, ten případ prostě zmizel. Jenže já jsem se teda mís-to toho podíval tady po stole a našel jsem tenhle. Je vážně moc zajímavý.“

Asad mu podal světle zelenou složku a čekal, co se bude dít. Ani nedutal.

„To tady nade mnou budeš stát?“

„Jo,“ odpověděl mu Asad a odložil šálek na stůl.

Carl se nadechl z plných plic a pomalu vyfukoval nabraný vzduch. Otevřel složku.

Jednalo se o starý případ. Opravdu velmi starý. Přesněji řečeno z léta 1987. Toho roku se s kamarádem vydali vlakem na karneval do Kodaně. Naučil se tančit sambu od jedné rusovlásky, která sice nevlnila boky správně do rytmu, ale na dece za keříky královské zahrady Kongens Have, kde večer zakončili, se to sneslo. Bylo mu něco přes dvacet a nikdy nebyl cudnosti vzdálen víc než po tomto výletě.

Bylo to hezké léto, toho roku 1987. Tehdy ho převeleli z Vejle na stanici v Antonigade.

K vraždám muselo dojít osm až deset týdnů po karnevalu, patrně v době, kdy se zrzavá tanečnice samby rozhodla sdílet své tělo s jiným hochem z Jutska, ano, muselo to být v těch prvních nocích, které strávil na občůzkách v úzkých kodaňských uličkách. Vlastně mu bylo divné, že si tak zvláštní případ vůbec nevybavuje.

Našli dva mladé lidi, sourozence, děvče a chlapce ve věku sedmnáct a osmnáct let, zmlácené k nepoznání v chatě nedaleko jezera Dybesø u městečka Rørvig. Dívka byla zle zřízená a musela pod ranami strašlivě trpět, svědčily o tom pohmožděniný způsobené tím, jak se bránila.

Podíval se na konec zprávy. Žádné známky sexuálního napadení a v chatě se nic neztratilo.

Ještě jednou si pročetl pitevní zprávu a prolistoval novinové výstřižky. Nebylo jich mnoho, ale větší titulky aby člověk pohledal.

„Utlučení k smrti,“ zněl nadpis v *Berlingske Tidende*, doplněný na tak staromódní noviny neobvykle detailním popisem nalezených obětí.

Obě těla se nacházela v krbové místnosti, dívka měla na sobě bikiny, bratr byl nahý a v ruce svíral zpola vypitou láhev koňaku. Zemřel následkem jediného úderu do zátylku vedeného tupým předmětem, později identifikovaným

jako tesařské kladivo, které našli na vřesovišti mezi jezery Flyndersø a Dybesø.

Motiv nebyl znám, ale podezření brzy padlo na skupinu žáků internátní školy, kteří se zdržovali ve velkém letním sídle rodičů jednoho z nich, poblíž Flyndersø. Několikrát vyprovokovali rvačku v místní herně Den Runde a pár domorodců dostalo za vyučenou.

„Už jste to dočetl až tam, kde se píše o podezřelých?“

Carl si Asada přísně změřil. To by mu snad mohlo dojít, ale Asad se nenechal vyvést z míry.

„Já to věděl. V protokolu naznačují, že všichni jejich otcové vydělávali hromady peněz. V těch zlatých osmdesátkách, nebo jak jste tomu říkali, vydělávalo hodně lidí tolik.“

Carl přikývl. Konečně se dostal k avizované pasáži v textu.

Měl pravdu. Otcové skutečně patřili ke známým osobnostem a dodnes se o nich vědělo.

Několikrát rychle přelétl očima seznam žáků. Málem se z toho zpotil, protože nešlo jen o jejich otce, nejen oni vydělávali obrovské sumy a byli všeobecně známí. Stejný osud potkal i většinu mladých, kteří se narodili do utěšených poměrů. Ditlev Pram založil několik exkluzivních soukromých klinik, Torsten Florin se stal mezinárodně uznávaným módním návrhářem a Ulrik Dybbøl Jensen úspěšným burzovním makléřem. Všichni patřili k dánské společenské smetánce, zesnulého Kristiana Wolfa nevyjímaje. Poslední dva členy skupiny potkal jiný osud. Kirsten-Marie Lassenová sice původně patřila ke zlaté mládeži, ale nikdo nevěděl, kde je jí konec. Bjarne Thøgersen, který se k vraždám sourozenců přiznal a odpykával si trest ve vězení, pocházel ze skromnějších poměrů.

Když Carl dočetl, odhodil papíry na stůl.

„Vážně nechápu, jak se to k nám dostalo,“ pronesl do ticha Asad. Obvykle by se usmál, ale tentokrát to neudělal.

Carl přitakal: „Taky to nechápu. Vždyť už za to někoho zabásli. Přiznal se a dostal doživotí. Sedí ve vězení a navíc se přihlásil sám, tak jakýpak copak? Je to vyřízený, hotovo dvacet,“ a zamával deskami.

„Až na to,“ kousl se Asad do rtu, „že se přiznal až devět let po vraždě.“

„No a? Přiznal se. Bylo mu teprve osmnáct, když čin spáchal, a až postupem času ho začala tížit vina, dohnaly ho k tomu výčitky svědomí.“

„Výčitky?“

Carl si povzdechl. „No výčitky, ježišmarjá, že si to vyčítal, nedalo mu to spát, hryzalo ho to. Špatnýho svědomí se léty nezbavíš, spíš naopak, Asade.“

Slova u Asada zjevně padla na úrodnou půdu. „Vyšetřovala to sjællandská policie v Nykøbingu a spolupracovali s Holbækem. Podílela se na tom i výjezdovka. Ale nechápu, kdo nám to mohl poslat. Netušíte?“

Carl se zadíval na desky na stole. „Nikde tu o tom nic nestojí, to je hodně divný.“ Pokud jim případ neposlali ani z jednoho z obou okresů, tak kde se tu vzal? A proč by se jím vůbec měli zabývat, když je uzavřený a pachatel sedí ve vězení?

„Nemůže to nějak souviset s tímhle?“ zeptal se Asad a zalistoval v dokumentech. Našel list z finančního úřadu a podal jej Carlovi. Daňové přiznání Bjarna Thøgersena, bydlištěm toho času ve státní věznici Vridsløselille, v obci Albertslund, muže, který zavraždil dva mladé lidi.

„Podívejte!“ Asad zapíchl prst do enormní částky v kolonce prodeje akcií. „Co vy na to?“

„Já na to, že je to kluk z bohaté rodiny a má teď habaděj času na to, aby si hrál s penězi. A že se mu to poměrně daří. O co ti jde?“

„Chtěl bych jen podotknout, že z bohaté rodiny právě není. Carle, on byl na tom internátu jediný stipendista. Od zbytku party se dost lišil. Sledujte,“ zalistroval zpět.

Carl si podepřel hlavu.

Kdepak prázdniny.

Ty skončily.

Každý z nich byl jiný, ale jedno měla ta šestice společné. Scházeli se za každého počasí po vyučování v lese nebo někde za bukem a kouřili hašiš. Zásoby měli schované ve vykotlaném stromě, o to se staral Bjarne. Cigarety Cecil, zápalky, alobal a ten nejlepší matroš, jaký se dal na náměstí v Næstvedu sehnat.

Mezi několika krátkými potáhnutími z dýmky nasávali v hloučku čerstvý vzduch a dávali bedlivý pozor, aby se nezkouřili natolik, že by je prozradily oční panenky.

Nešlo jim totiž o omámení, jen chtěli sami o sobě rozhodovat. Vykašlat se na autority, vysmát se jim. Kouřit hašiš na dohled od školy jim přinášelo jisté uspokojení.

Nechali dýmku kolovat, pomlouvali učitele a předháněli se v nápadech, co by jim vyvedli, kdyby se naskytla vhodná příležitost.

Tímto způsobem strávili většinu podzimu až do dne, kdy se Kristian s Torstenem zkouřili tak, že by jim nepomohlo, ani kdyby rozkousali deset stroužků česneku. Od té doby se rozhodli hašiš jíst, aby jim nebyli načichlí.

Až potom, potom to všechno začalo.

Jednoho dne, když z listí odkapávala roztálá jinovatka, tropili v povznesené náladě hlouposti za křovím u potoka, a vtom se mezi větvemi zjevil mladší spolužák a civěl přímo na ně. Blondatý, ambiciózní, protivný šplhoun, který hledal nějakého brouka do hodiny biologie.

Místo toho narazil na Kristiana právě v okamžiku, kdy ukládal zásoby do dutiny stromu, Torsten, Ulrik a Bjarne umírali v záchvatu smíchu a Ditlev měl ruce pod Kimmii-nou blůzičkou. I ona se smála jako pomínutá. Málokdy se jim dostal do ruky tak dobrý materiál.

„Řeknu to na vás řediteli,“ vypískl kluk, a nestihl si všimnout, jak rychle starší spolužáky přešel smích. Byl to protiva, který rád provokoval, a nezdálo se, že by jim nedokázal utéct, ale křoviny byly přece jen docela husté a nebezpečí, kterému druhé vystavil, příliš veliké.

Nejvíc mohl ztratit Bjarne, kdyby ho vyloučili ze školy, proto ho Kristian postrčil dopředu, když toho hajzlíka chytily. To Bjarne udeřil jako první.

„Je ti doufám jasný, že kdyby se mému tátovi zachtělo, tak půjde byznys tvýho fotra ke dnu, takže si moc nedovoluj, ty sráči, jinak špatně skončíš. Koukej mě pustit, ty kreténe,“ řval kluk na Bjarna.

Na okamžik zaváhali. Zmetek otravoval život ve škole kdekomu. Vzdělávací ústav navštěvoval jak jeho otec, tak i strýc a starší sestra a rodina podle všeho pravidelně přispívala do stipendijního fondu, na kterém byli závislí žáci jako Bjarne.

Proto se mu postavil Kristian, nezatížený finanční situací svých rodičů. „Dáme ti dvacet tisíc, když budeš držet hubu,“ řekl a myslel to vážně.

„Dvacet tisíc korun!“ odfrkl pohrdavě chlapec. „Stačí jen zvednout sluchátko a táta mi pošle dvakrát tolik.“ A plivl Kristianovi do obličeje.

„Kurva, ty hajzle malej, jestli cekneš, tak tě vodděláme.“ Ozvala se rána a kluk se skácel dozadu na pařez, o který si podle praskotu přerazil pár žeber.

Chvilku jen bolestí lapal po dechu, ale v očích mu stále plál vzdor. Přistoupil k němu Ditlev.

„Klidně tě trochu potrápíme, jestli chceš, to není problém. Nebo bys chtěl radši chvilku podržet hlavu pod vodou tady v potoce? Anebo tě necháme jít, dostaneš dvacet tisíc

a budeš držet hubu. Jestli půjdeš hned nahlásit, žes upadl, tak ti to uvěří. Co ty na to, ty malej sráči?“

Chlapec neodpověděl.

Ditlev přišel až k němu a se zájmem si ho prohlížel, jak tam tak ležel. Klukova reakce ho totiž fascinovala. Rozpřáhl se, chystal se ho uhodit, ale kluk neucukl. A tak mu Ditlev uštědřil tvrdý políček. Chlapec se vyděšeně stočil do klubíčka, jenže Ditlev ho udeřil znovu. Zažil přitom úžasný pocit. Začal se usmívat.

Později se nechal slyšet, že onou první ranou dosáhl zatím největšího vzrušení v životě.

„Nech mě taky,“ smál se Ulrik a dral se k užaslému chlapci. Byl z nich největší a jeho pěst zanechala na klukově bradě ošklivé stopy.

Kimmie trochu protestovala, ale přemohl ji záchvat smíchu, který vyplašil všechny malé ptáčky z roští.

Spolužáka odnesli ke škole sami a počkali na sanitku. I přes počáteční obavy některých členů skupiny chlapec nepromluvil. Vlastně už se do školy nevrátil. Otec si ho údajně vzal k sobě domů do Hongkongu, ale nemusela to být nutně pravda.

O několik dní později se v lese vrhli na psa a utloukli ho k smrti.

Odtud nevedla cesta zpátky.

Na zdi nad třemi francouzskými okny se skvěl nápis *Caracas*. Vilu její původní majitel postavil za pohádkovou sumu, získanou z obchodu s kávou.

Ditlev Pram ihned odhadl její potenciál. Stačilo jen přidat sem tam nějaký sloup a pár zelenkavých skleněných příček, rovnou linku bazénků s přepadávající vodou podtrhnout nakrátko posekaným trávnikem svažujícím se k průlivu Øresund a rozmístit po něm několik futuristických soch. Víc nebylo potřeba a nejnovější soukromá klinika na rungestedském pobřeží byla na světě. Specializovali se na zubní chirurgii a plastické operace. Nebylo to originální, ale neobyčejně lukrativní, jak pro Ditleva, tak pro mnohé indické a východoevropské lékaře a zubaře, které zaměstnával.

Spolu se starším bratrem a dvěma mladšími sestrami zdědili obrovské jmění, které jejich otec vydělal v osmdesátých letech spekulacemi na burze a nepřátelskými převzetími. Svou část dědictví spravoval Ditlev velmi obratně. Jeho impérium čítalo šestnáct nemocnic a další čtyři byly ve fázi zrodu. Nezbyvalo mnoho, aby si splnil svůj sen a nejméně patnáct procent z výtěžků získaných plastikami prsou a vypínáním kůže v obličeji prováděných po celé severní Evropě skončilo na Ditlevově kontě. Na sever od Schwarzwaldu se jen stěží našla dobře situovaná dáma, která by si nenechala opravit rozmařilosti matky přírody na operačních stolech Ditleva Prama.

Zkrátka se mu vedlo zatraceně dobře.

Jediné, co mu dělalo starosti, byla Kimmie. Deset let se na ni snažil nemyslet, ale už toho měl tak akorát dost.

Srovnal plnicí pero Montblanc s hranou stolu, leželo totiž na stole křivě, a zkontroloval čas na náramkových hodinkách Breitling.

Času má dost, stihne to všechno. Aalbæk přijede až za dvacet minut. Pět minut po něm dorazí Ulrik a snad i Torsten, ale bůhví, jak to s ním bude.

Zvedl se a vyrazil chodbami vykládanými slonovinou směrem k nemocničnímu křídlu a operačním sálům. Přátelsky a vstřícně cestou kýval na pozdrav všem, kteří velmi dobře věděli, kdo tady stojí na vrcholu společenského žebříčku. Prosmýkl se dvoukřídlymi dveřmi do kuchyňského křídla v nejzazším traktu s krásným výhledem na vysoké modré nebe a Øresund.

Potrásl rukou kuchaři, který měl ten den službu, a vychválil ho tak, až ho dostal do rozpaků, poplácal kuchtíky po zádech a zmizel směrem k prádelně.

Po několika výpočtech dospěl k závěru, že Berendsenův Textil Service by povlečení vypral rychleji a levněji, ale to nebyl důvod, proč se vzdát vlastní prádelny. Takhle měl po ruce nejen povlaky, ale i šest filipínských děvčat, která měla prádlo na starosti. Kdo by pak hleděl na korunu?

Opět si všiml, jak sebou mladé snědé ženy trhly, když vešel, a jako vždy ho to velice pobavilo. Chmátl po nejbližší z nich a zatáhl ji do skladu lůžkovin. Byla vyděšená, ale věděla, co přijde. Měla nejužší boky a nejmenší ňadra, ale byla nejzkušenější. Vyučila se v manilských veřejných domech a nic, co by jí mohl způsobit, se s tím nedalo srovnat.

Stáhla mu kalhoty a bez dalšího se mu přísála k pohlavnímu údu. Jednou rukou mu mnula kůži na břicho a druhou dráždila pyj vsunutý do úst. On ji celou dobu tloukl přes ramena a nadloktí.

Nikdy s ní nevyvrcholil, orgasmus si podmanil jeho tkáň jiným způsobem. Tělo mu zaplavoval adrenalin vybuzený bitím a po pár minutách měl dost.

Odtáhl se, přitáhl si dívku za vlasy k sobě a vrazil jí jazyk do pusy. Strhl jí kalhotky a zabořil prsty do pohlaví. Shodil ji na zem, až když měli oba víc než dost.

Upravil si oblečení, strčil jí do úst tisícovku a s přátelským pokývnutím ostatním prádelnu opustil. Ulevilo se jim, ale ne nadlouho. Zůstane na klinice Caracas celý příští týden. Aby si holky pamatovaly, kdo je tady pánem.

Soukromý detektiv vypadal, jako by ho právě vytáhli krávě z huby. V Ditlevově kanceláři působil až nepatřičně. Bylo nabíledni, že strávil celou noc venku v kodaňských ulicích, ale copak za to snad nebyl placený?

„Tak co, Aalbæku?“ zachrochtal Ulrik po Ditlevově boku a natáhl si nohy pod konferenční stolek. „Něco nového ve věci zmizelé Kirsten-Marie Lassenové?“ Takhle zahajuje rozhovor s Aalbækem pokaždé, pomyslel si Ditlev a rozčileně pozoroval kupící se tmavé mraky za oknem.

Hergot, jak by si přál, aby už to měl všechno za sebou. Aby mu přestala ležet v žaludku a už ho neotravovala. Až ji chytanou, tak se jí zbaví jednou provždy. Jak to provedou, to se ještě uvidí, však na něco přijde.

Soukromé očko si protáhlo krk a potlačilo zívnutí. „Chlápek z opravny bot a výroby klíčů na hlavním nádraží ji několikrát zahlídl. Tahá za sebou kufr a posledně na sobě měla skotskou sukni. Popsal ji stejně jako ta paní, která ji viděla na přechodu u Tivoli. Ale podle toho, co jsem se doslechl, se na hlavním nádraží nevyskytuje pravidelně. Ostatně nic nedělá pravidelně. Ptal jsem se tam na to všech. Drážníků zaměstnanců, policajtů, bezdomovců, prodejců. Někteří o ní vědí, že existuje, ale ne kam patří a co je zač.“

„Nasaď na to lidi, aby hlavák hlídali dnem i nocí, dokud se zase neobjeví.“ Ulrik se zvedl. Byl urostlý, ale když byla

řeč o Kimmie, jako by se scvrkl. Snad do ní byl jako jediný opravdu zamilovaný. Zajímalo by mě, jestli ho to pořád ještě žere, že ji jako jediný neměl, pomyslel si Ditlev snad už posté a tiše se sám pro sebe zasmál.

„Chcete čtyřiaadvacetihodinový sledování? To vás bude stát hromadu peněz,“ pronesl Aalbæk. Vypadalo to, že z té směšné brašny, kterou měl přes rameno, snad vytáhne kalkulačku, ale tak daleko to nedošlo.

„Nech toho,“ zařval Ditlev a nejradši by ho něčím přetáhl přes hlavu. Rozmyslel si to však a usadil se zpátky na židli. „Nemluv o penězích, jako by ses v nich vyznal, je ti to jasný? Na kolik by to přišlo? Na statisíce? Tak nějak? Na kolik si myslíš, že jsme si s Ulrikem a Torstenem přišli jen za tu dobu, co se tady s tebou dohadujeme o tvém všivém výdělku?“ Nakonec po něm aspoň mrskl plnicí pero. Mířil mu na oči, ale netrefil.

Když za hubeným Aalbækem zapadly dveře, sebral Ulrik pero Montblanc ze země a strčil si ho do kapsy.

„Co najdeš na zemi, to si smíš nechat,“ prohlásil a zasmál se.

Ditlev na to nereagoval. Ale příště ať se Ulrik opovází.

„Mluvil jsi dneska s Torstenem?“ zeptal se.

Ulrik zvažněl. „Jo, ráno odjel na usedlost do Gribskova.“

„To je mu to jako úplně jedno, nebo co?“

Ulrik pokrčil širokými rameny, mocnějšími než kdy dřív. Takhle to dopadá, když domu vládne kuchař specializovaný na husí játra.

„Není mu zrovna nejlíp, Ditleve.“

„Ach tak. No tak si s tím budeme muset poradit sami, ne?“ Ditlev zaťal zuby. Jednoho krásného dne se Torsten regulérně složí, s tím se bude muset smířit, a pak pro ně začne být stejně nebezpečný jako Kimmie.

Ulrik si ho zkoumavě prohlížel a Ditlev si toho všiml.

„Ale Torstenovi neublížíš, vid', Ditleve?“

„Samozřejmě že ne, starouši. Vždyť je to Torsten.“

Chvilku se zkoumavě měřili pohledem, jako dvě šelmy. Nakonec uhnuli očima a sklonili hlavy. Ditlev věděl, že v této sportovní disciplíně jménem výdrž by nad Ulrikem Dybbøl Jensenem nikdy nezvítězil. Jeho otec založil rodinný burzovní analytický institut, ale byl to Ulrik, kdo na něj měl neomezený vliv. Když si něco umanol, tak si prosadil svou a bylo po jeho. Na prostředky nebral ohled.

„Dobře, Ulriku,“ přerušil Ditlev ticho. „Necháme Aalbæka, ať si dělá svou práci, a pak se uvidí.“

Ulrik se rozzářil. „Kdy vyrazíme na bažanty?“ zeptal se natěšený jako malé dítě.

„Bent Krum všechny svolal, sejdem se ve čtvrtek v šest ráno v hostinci Tranekær Kro. Musíme pozvat i místní přízdisráče, ale už to bude naposledy.“

Ulrik se zasmál: „Tak se mi zdá, že máte něco za lubem.“

Ditlev přikývl: „To si piš, překvapení už máme pod střechou.“

Svaly v obličeji Ulrikovi jen hrály. Nezakrýval vzrušení, které v něm představa lovu vzbuzovala. Vzrušení a nedočkavost, to byla Ulrikova pravá tvář.

„Ulriku, nechceš se se mnou zajít podívat, jak se vede Filipínkám v prádelně?“

Ulrik zvedl hlavu a přimhouřil oči. Někdy to znamenalo ano, jindy ne, čert aby se v tom vyznal. Navíc měl příliš mnoho rozličných, navzájem si odporujících sklonů.

„Lis, nevíš náhodou, jak se to ke mně dostalo?“

Letmo se podívala na Carlovu složku s případem a dál se věnovala úpravě vrabčího hnízda na hlavě. Nakonec ohrnula spodní ret, což si Carl vyložil, jako že opravdu netuší, odkud se tam ta složka vzala.

Podstrčil desky paní Sørensenové. „A co vy? Nevíte náhodou?“

Trvalo jí pět vteřin, než očima přelétla přebal. „Bohužel,“ zněla odpověď. Nedala na sobě na první pohled nic znát, ale z očí jí čísel radost, jako pokaždé, když se Carlovi něco nedářílo. Patřilo to k nejslastnějším okamžikům její pracovní doby.

Ani náměstek Lars Bjørn, vedoucí oddělení vražd, ani nikdo z vyšetřovatelů mu nedokázali poradit. Desky s případem se na jeho stůl jednoduše položily samy.

„Carle, volal jsem na policii do Holbæku,“ halekal Asad ze své kanceláře velikosti krabice od bot. „Složku prý mají u sebe v archivu. Mrknou se na to, hned jak budou mít čas.“

Carl se uvelebil s nohama na stole, takže z hromady nepořádku trčely ještě navíc dvě pětačtyřicítka značky Ecco. „A co ti pověděli v Nykøbing Sjællandu?“

„Okamžiček. Hned tam volám.“ Asad zapískal několik slok melancholické balady ze své domoviny a vytočil číslo. Znělo to, jako by pískal melodii pozpátku. Nebyl to moc příjemný zvuk.

Carl se zadíval na nástěnku na zdi. Měli na ní vyvěšené čtyři dojemné články z titulních stran novin:

*Případ Merete Lynggaardové bravurně vyřešen.
Nově založená jednotka, takzvané oddělení Q,*

vyšetřující pod vedením Carla Mørcka případy hodné zvláštní pozornosti, zaznamenala fenomenální úspěch.

Pohlédl na své unavené ruce, které sotva udržely pouhé tři centimetry silnou složku, o které netušil, kde se tu vzala. Slovo úspěch vyznělo v této souvislosti jaksi naplano.

Povzdechl si a znovu se začel do jejího obsahu. Dva mladí lidé byli zavražděni. Jde o bestiální vraždu. Podezřelí jsou děti boháčů a o devět let později se jeden ze skupiny, vlastně jediný z nich chudšas, přihlásí a k činu se přizná. Ani ne za tři roky bude propuštěn. A to prosím vyjde z vězení s kapsami plnými peněz. Vydělal na obchodech s akciemi. Copak se to vůbec smí? Za mřížemi? Zatraceně nepřijemné pomyšlení.

Pozorně si přečetl záznamy z výslechů a potřetí zběžně prolétl zbývající materiál k případu Bjarna Thøgersena. Vrah podle všeho své oběti neznal. Přestože odsouzený tvrdil, že se se sourozenci několikrát setkal, nebylo možné to dokázat. Dle podkladů to bylo spíš naopak.

Ještě jednou se zadíval na desky. Policie Holbæk, stálo na nich. Proč ne Nykøbing? Proč s nimi nespolupracovala výjezdovka? Byli lidé z Nykøbingu příliš zainteresovaní? Že by to bylo kvůli tomu? Nebo na to zkrátka neměli?

„Hej, Asade,“ zavolal přes chladně nasvícenou chodbu. „Brnkni do Nykøbingu a zeptej se, jestli někdo od nich ze stanice ty dva zavražděné neznal osobně.“

Z Asadovy špeluňky nikdo neodpovídal. Bylo slyšet jen vzdálené mumlání, snad telefonický hovor.

Carl se zvedl a přešel přes chodbu. „Asade, zeptej se, jestli někdo ze stanice...“

Asad ho přerušil rázným gestem. Byl právě v nejlepším. „Ano, ano, ano,“ opakoval do sluchátka snad desetkrát.

Carl nasupeně odfrkl a rozhlédl se po místnosti. Na policiče přibýlo pár dalších rámečků s fotografiemi. Mezi obrázky rodinných příslušníků se vklínila momentka dvou starších žen. Jedna měla pod nosem docela obstojný knír, druhá zabírala většinu snímku účesem připomínajícím motorkářskou helmu. Asadovy tetičky, odhadoval Carl.

Ukázal na fotografie, hned jak Asad zavěsil.

„To jsou moje tety z Hamahu. Ta vlasatá už nežije.“

Carl přikývl. Ani se nedivil, podle toho, jak vypadala. „Co říkali v Nykøbingu?“

„Oni nám to taky neposlali, Carle. A to ze závažných důvodů, nikdy to totiž neměli.“

„Prosím tě. Podle spisu na tom dělali Nykøbing, Holbæk a výjezdovka společně.“

„Jenže oni tvrdí, že policisté z Nykøbingu provedli jen ohledání mrtvol a pak to přenechali jiným.“

„Fakt jo? To se mi zdá trochu divný. Nemá teda někdo v Nykøbingu k obětem osobní vztah? Neříkali o tom něco?“

„Ano i ne.“

„Zajímá mě, proč jo.“

„Protože ti dva zavraždění byly děti jednoho asistenta.“ Ukázal na své poznámky. „Jmenoval se Henning. Henning P. Jørgensen.“

Carl si vzpomněl na ztýrané dívčí tělo. To byla nejhorší noční můra každého policisty. Najít zavražděné vlastní dítě.

„Tak to je mi líto. Aspoň jsme se dozvěděli, proč to znovu vytáhli. Určitě v tom budou osobní důvody. Ale předtím jsi říkal ano i ne. Proč?“

Asad se opřel do židle. „Protože už na stanici nikdo, kdo by byl v rodinném vztahu k dětem, není. Hned poté, co je

našli, odjel otec zpátky na policejní stanici do Nykøbingu, pozdravil službu a namířil si to rovnou do zbrojnice. Tam se zastřelil vlastní zbraní.“ Asad si přiložil dva krátké tlusté prsty ke spánku.

Policejní reforma přinesla mnoho nezvyklých změn. Kraje se jmenovaly jinak, lidé dostali nové tituly, přestěhovaly se archivy. Když se to vezme kolem a kolem, většina lidí měla plné ruce práce, aby se v tom nenadálém zmatku vyznala, a mnozí využili příležitosti, opustili potápějící se loď a vyměnili nový titul za předčasný důchod.

Dříve to nebývala legrace odejít do penze. Průměrný zbývající věk, kterého policista po náročném profesním životě dosáhl, nečinil ani dvoumístné číslo. Jen novináři na tom byli hůř, jenže v této branži protéklo hrdly zaměstnanců o poznání více piv. Koneckonců i smrt musí mít nějaký důvod.

Carl znal kriminalisty, kteří se v důchodu nedožili ani konce prvního roku, zaklepali bačkorami a přenechali svět mladým otrokům v uniformách. Ale tato doba se naštěstí chýlila ke konci. I policisté sami se začali snažit, aby si užili ještě trochu života a dožili se maturity svých vnoučat. Výsledkem bylo, že mnozí odcházeli do předčasného důchodu, jako Klaes Thomasen, policista ze sjællandského Nykøbingu, který je za majestátním pivním břichem uvítal ve dveřích. Pětatřicet let v modré a černé stačilo, ubezpečoval je. Teď se víc věnuje ženě a Carl hned věděl, o čem mluví. I když sám ve vztahu k ženám poslední dobou neslavil bůhvíjaké úspěchy. Formálně byl stále ženatý, ale žena od něho před rokem odešla a její mladí milenci s dlouhými řídkými vousy by patrně protestovali, kdyby ji chtěl zpátky.

Pokud by ho vůbec něco takového napadlo.

„Máte to tu moc hezké,“ pochválil výhled z okna Asad. Dvoukřídlá okna směřovala ven do polí, na Stenløse a Klævsøen dokonale posekaný trávník.

„A díky, že jste na nás udělal čas,“ doplnil Carl. „Z těch, kdo jste Henninga Jørgensena znali jako policajta, už vás moc nezbyvá.“

Thomasenovi ztuhl úsměv na rtech. „Nejlepší parťák a kámoš, jakýho si dovedete představit. Bydleli jsme tehdy vedle sebe. Kromě jiného jsme se přestěhovali i kvůli tomu, co se stalo. Když vdova po něm onemocněla a začala šílet, nedokázali jsme tam dál žít. Hrozný vzpomínky, kam se jen podíváte.“

„Jestli tomu dobře rozumím, tak Henning Jørgensen netušil, kdo to leží mrtvý v jeho chatě?“

Zavrtěl hlavou. „Zavolaal nám souseď z vedlejší chaty, který se tam chtěl zastavit, aby děti pozdravil, a našel je mrtvé. Zatelefonoval na stanici a já jsem hovor přijal. Jørgensen měl ten den volno, ale když přijel na chatu pro děti, stála před vchodem spousta policejních aut. Byl poslední den prázdnin, měli nastoupit do třetího ročníku na střední škole.“

„A vy jste tam byl, když se objevil?“

„Jo, ještě s technikama a vedoucím vyšetřování.“ Zavrtěl hlavou. „Ten už je taky mrtvej, měl nehodu, zabil se v autě.“

Asad si vyndal blok a začal si dělat poznámky. Zanedlouho už bude jeho pomocník dělat všechno sám, radoval se Carl.

„Co jste našel v chatě? Stačí zhruba,“ ptal se dál.

„Všechny dveře v celém domě byly dokořán. Byla tam spousta stop, ale boty k nim jsme nikdy nenašli. Část naneseného písku se, jak jsme se později dozvěděli, shodovala s pískem z rodičovské terasy jednoho z podezřelých. Nakonec jsme vešli do hlavní místnosti s krbem a na podlaze našli

mrtvoly.“ Posadil se ke konferenčnímu stolku a posunkem je vyzval, aby ho následovali.

„Pohled na to děvče bych, jak jistě chápete, nejradši zapomněl. Vždyť jsem ji znal,“ vyprávěl, zatímco jeho prošedivělá paní nalévala kávu. Asad s díky odmítl, ale paní domu to ignorovala.

„Nikdy jsem neviděl žádný tělo tak zmlácený,“ pokračoval dál. „Byla malá a drobná. Vůbec nechápu, jak to mohla tak dlouho vydržet.“

„Jak to myslíte?“

„Pitva prokázala, že když ji tam nechali, byla ještě naživu. Možná i hodinu. Krvácela z jater, nashromáždilo se jí to v břišní dutině, a nakonec byla ztráta krve příliš velká.“

„Neriskovali vrazi?“

„Vlastně ne. Měla tak těžce poškozený mozek, že by při vyšetřování nebyla nic platná, i kdyby to přežila. To bylo hned vidět.“ Zamyšleně se zadíval ven do polí. Carl ten pocit znal. Vnitřní obrazy v člověku vzbuzovaly touhu dívat se raději ven na svět, a přece nic nevidět.

„Vrazi to věděli?“

„Jo. Takovým způsobem proražená lebka nenechá nikoho na pochybách. Měla díru jak vrata přímo uprostřed čela, což není úplně běžný a člověk to nepřehlídne.“

„A chlapec?“

„Ten ležel hned vedle. Na tváři mu zůstal trochu překvapený, ale klidný výraz. Byl to takovej dobrák. Viděl jsem ho několikrát doma i na stanici. Chtěl se stát policajtem, jako jeho táta.“ Zadíval se na Carla. Protřelého policistu s tak ustaraným výrazem v očích aby pohledal.

„A jejich táta do toho všeho vpadl?“

„Bohužel.“ Pokýval hlavou. „Chtěl si těla dětí okamžitě odvézt s sebou. Lítal po místě činu úplně bez sebe a asi

zničil hodně stop. Museli jsme ho odtáhnout násilím ven před dům. Dodnes si to vyčítám.“

„Pak jste přenechali věc lidem z Holbæku?“

„Ne, vzali nám to.“ Pokývl ženě, na stole bylo všeho dost. „Nedáte si sušenku?“ zeptal se a zdálo se, že by vlastně mohli s díky odmítnout a v tichosti se vytrazit.

„Takže jste nám ten případ dal na stůl vy?“

„Ne, nedal.“ Ustrkl doušek kávy a zahleděl se na Asadovy poznámky. „Ale jsem rád, že jste se případu ujali. Pokaždý když ty svině jako Ditleva Prama, Torstena Florina nebo toho burzovního makléře vidím v televizi, tak je mi z toho po zbytek dne na blití.“

„Na viníka máte teda jasný názor, jak je vidět.“

„Tak na to můžete vzít jed.“

„A co odsouzený Bjarne Thøgersen, jak je to s ním?“

Policista na odpočinku kroužil pod stolem nohou po parketách, ale v obličeji působil klidně. „Ta zatracená banda zazobanejch děcek je v tom namočená celá, věřte mi. Ditlev Pram, Torsten Florin, burzián a ta holka, co byla s nima. Ten malej sráč Bjarne Thøgersen tam s nima taky určitě byl, všichni u toho byli. I Kristian Wolf, poslední ze šestky. Ten taky jistě nezemřel jen tak na infarkt. Jestli vás zajímá moje teorie, tak ho ostatní vyřídili, protože se mu tak či onak rozklepaly kolena. Zavraždili ho, stejně jako ty ostatní.“

„Pokud vím, tak Kristian Wolf zemřel nešťastnou náhodou při lovu, ne? Podle oficiálního vyšetřování se sám střelil do stehna a vykrvácel, nikdo z účastníků honu poblíž nebyl.“

„Nevěřím tomu, ani co by se za nehet vešlo. Zavraždili ho.“

„O co svou teorii opíráte?“ Asad se nahnul přes stůl a vzal si sušenku, ale nespouštěl přitom z Thomasena oči.

Thomassen pokrčil rameny. Policajská intuice. Copak o tom Asad může něco tušit? Myslel si asi.

„Nenapadá vás něco, co bychom ve spojitosti s vraždami v Rørvigu mohli prověřit? Něco, o čem nikdo jiný neví?“ nevzdával se Asad.

Klaes Thomassen posunul misku se sladkostmi o něco blíž k Asadovi. „Obávám se, že ne.“

„A kdo teda?“ zeptal se Asad a posunul sušenky zpátky. „Kdo nám pomůže dál? Jestli se to nedozvíme, skončí ta věc zase na hromadě,“ poznamenal překvapivě samostatně.

„Asi bych si promluvil s Henningovou ženou Marthou Jørgensenovou. Zkuste to s ní. Vyšetřovatelé se jí po vraždách a manželově sebevraždě nemohli celé měsíce zbavit. Zkuste Marthu.“

Nad nádražním prostorem se vznášel šedavý opar. Za spleťtým kolejištěm se již několik hodin srocovaly žluté poštovní dodávky. Lidé spěchali do práce, příměstské vlaky, které otrásaly Kimmiiným domovem, byly nacpané k prasknutí.

Nejprve se zdálo, že se probouzí do obyčejného dne, ale démoni v jejím nitru vyklouzli z pout a ona brzy blouznila jako v horečkách, což nevěstilo nic dobrého. Nedokázala tyto své nevítané hosty ovládat.

Na chvílku si klekla a stulila se do klubíčka, prosila, aby se hlasy v její hlavě utišily, ale ani dnes ji vyšší moc nevyslyšela. Přihnula si tedy notně z láhve, kterou měla opřenou o provizorní postel.

Když se jí polovina obsahu whisky propálila organismem, rozhodla se vyrazit bez kufru. Už toho beztak vleče na bedrech dost. Nenávist, odpor a zlost.

První na řadě je Torsten Florin, to se od smrti Kristiana Wolfa nezměnilo. Nikdy o tom nezapochoybovala.

Zahlédla Torstenův lišácký obličej v časopise. Hrdě se vypínal před svým zrekonstruovaným a vysoce ceněným skleněným palácem módy ve starém přístavu na nábřeží Indiakaj. Tam ho bude konfrontovat se skutečností. S bolestí v zádech sklouzla z křivé pryčny a přičichla si k podpaží. Ještě se to dalo vydržet, takže koupel v tělovýchovném a sportovním centru DGI bude muset počkat.

Promnula si koleno a hmátla pod sebe. Vytáhla malou krabici a odklopila víko.

„Jakpak ses nám vypsinkala, broučku?“ zeptala se a pohladila prstem malou hlavičku.

Jaké má krásně hebké vlásky a dlouhé řasy, pomyslela si jako každý den. Sladce se na drobečka usmála a opatrně

zavřela víko, než krabici vrátila na původní místo. Jako vždy to byl nejkrásnější okamžik celého dne.

Prohrabala malou hromádku oblečení a vybrala si nejteplejší punčocháče. Plíseň pod střechou a na kartonech oznamovala mírný podzim.

Když byla hotová, opatrně otevřela dveře svého zděného domku a vykoukla přímo do kolejiště. Od příměstských vlaků, které svištěly kolem celých čtyřadvacet hodin téměř bez přestávky, ji nedělilo ani půl druhého metru.

Nikdo ji neviděl.

Vyklouzla ven, zamkla dveře a zapnula si kabát. Ušla dvacet kroků k ocelově šedému transformátoru, který nádražní zřízenci kontrolovali jen zřídka, pak se vydala asfaltovou pěšinkou k brance v drátěném plotu vedoucí na Ingerslevsgade a tu si odemkla.

Získat klíček od branky byl dlouhou dobu její sen. Dříve se k drážnímu domečku dostávala stěží, musela jít podél zarostlého plotu po šterku až od stanice Dybbølsbro a čekat až do tmy, jinak by ji bylo vidět. Pospala si tehdy sotva tři čtyři hodiny, než musela svůj malý kruhový domek opět opustit. Kdyby ji tu jedinkrát zahlédli, odehnali by ji, už by se nemohla vrátit. Stala se souputníkem noci, dokud jednoho rána neobjevila plechovou tabulku na drátěných dvířkách směrem do Ingerslevsgade. Byl na ní uveden název firmy, která branku dodala: *Løgstrup Hegn*.

Zavolala do továrny a představila se jako Lily Carsten-senová z odboru správy majetku Dánských státních drah. Dohodla se, že na zámečníka počká na chodníku před drátěnými dvířky. Pro tuto příležitost si obstarala těsný kalhotový kostým v tmavomodré barvě, čímž byla pro zámečníka k nerozeznání od zaměstnankyně z vedení společnosti. K zámku dostala dva náhradní klíče a účet, který proplati-

la v hotovosti. Od té doby mohla po libosti přicházet i odcházet.

Když zůstávala obezřetná a démoni ji nechali na pokoji, šlo všechno hladce.

Vydala se autobusem směrem na Østerport. Lidé si ji zkoumavě prohlíželi, protože si pro sebe něco tiše mumlala. Nedokázala tomu zabránit. Nech toho, Kimmie, okřikovala se, ale mluvidla ji neposlouchala.

Občas se pokusila zaposlouchat do vlastních slov, jako kdyby sledovala promluvu někoho jiného, a zkusila to i tentokrát. Pak se usmála na malou holčičku, jenže ta se na ni na oplátku zašklebila.

Kimmie to neudělalo dobře.

Vystoupila o několik stanic dřív a v zádech cítila deseti tisíce očí. To bylo naposledy, co jela autobusem, slibovala si. Málem ji umačkali, vlakem se cestuje příjemněji.

„O hodně příjemněji,“ řekla nahlas a nahlédla do Store Kongensgade. Na ulici téměř nikdo nebyl, neparkovala tam skoro žádná auta a hlasy v hlavě také téměř utichly.

K budově Brand Nation na Indiakaj došla po polední přestávce a shledala, že parkovací místo patřící dle smaltované tabulky Torstenu Florinovi zeje prázdnotou.

Otevřela kabelku a zadívala se dovnitř. Štípla ji ve vstupní hale kina Palads mladé dívce, která byla zcela zaujatá svým obrazem v kapesním zrcátku. Husička se jmenovala Lise-Maja Pettersonová, jak si přečetla na kartičce pojištění. Patrně oběť numerologické vášně rodičů. Odstrčila ke straně ruční granát a vytáhla z Lise-Majina pouzdra krabičku neskutečně lahodných cigaret značky Peter Jackson, s varovným nápisem na obalu hlásajícím, že kouření způsobuje srdeční onemocnění.